

ΛΩΤΟΣ

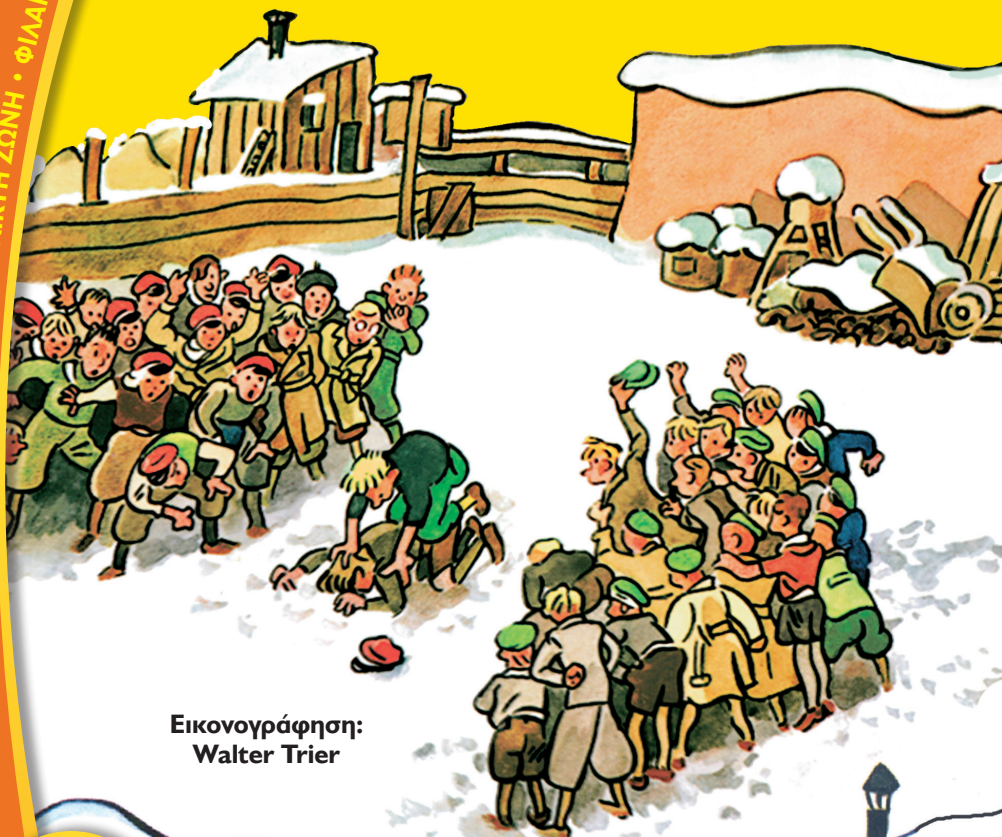
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΕΛΙΚΤΗ ΖΩΝΗ • ΦΙΛΑΝΘΡΩΪΑ

Έριχ Κέστνερ

ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Η ΤΑΞΗ ΠΟΥ ΠΕΤΑΕΙ

Εικονογράφηση:
Walter Trier

ΜΑΓΑΙΝΟΥΜΕ ΓΙΑ...
τη
σχολική
ζωή

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DAS FLIEGENDE KLASSENZIMMER

Από τις Εκδόσεις Atrium, Ζυρίχη

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η τάξη που πετάει**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Erich Kästner

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Κίρα Σίνου

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Walter Trier

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Έλλη Κυργιοπούλου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου

© Atrium Verlag, Zürich, 1935

Published by agreement with Atrium Verlag AG.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1989

Πρώτη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΕΤΟΠΗ Ε.Π.Ε., 1981

Δεύτερη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 1989

Τρίτη έκδοση: ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., 2010

Πρώτη ανατύπωση: Ιούνιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-702-146-5

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2200-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση σε 100% οικολογικό χαρτί.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Έριχ Κέστνερ
ΔΙΕΘΝΕΣ ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

Η ΤΑΞΗ ΠΟΥ ΠΕΤΑΕΙ

Μετάφραση:
Κίρα Σίνου

ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

Ο **ΕΡΙΧ ΚΕΣΤΝΕΡ** γεννήθηκε το 1899 στη Δρέσδη της Γερμανίας. Πολέμησε στον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, όπου και τραυματίστηκε σοβαρά. Εργάστηκε σε διάφορες εφημερίδες ως αρθρογράφος και ως κριτικός θεάτρου. Τα βιβλία του έχουν μεταφραστεί σε περισσότερες από εκατό γλώσσες και είναι αγαπητά στα παιδιά όλου του κόσμου· κι αυτό γιατί ο Κέστνερ καταλάβαινε βαθιά την ψυχή τους και ήταν κι ο ίδιος ένα μεγάλο παιδί. Ο Έριχ Κέστνερ έχει τιμηθεί με πολλά βραβεία, μεταξύ των οποίων το Διεθνές Βραβείο Άντερσεν, το βραβείο Γκέοργκ-Μπίχνερ, το τιμητικό βραβείο πολιτισμού από την πόλη του Μονάχου κ.ά.

Περιεχόμενα

Πρόλογος 9

Ο πρόλογος μας μιλάει για μια λογομαχία της κυρίας Κέστνερ και του γιου της, αναφέρει την απάντηση του υπαλλήλου του σιδηροδρομικού σταθμού, γράφει για την απώλεια του πράσινου μολυβιού, φανερώνει πόσα δάκρυα χύνονται από παιδικά μάτια, περιγράφει το υπερπόντιο ταξίδι του μικρού Τζόνι Τροτς, εξηγεί για ποιον λόγο δεν ήρθαν να τον πάρουν ο παππούς και η γιαγιά του και μας λέει τι είναι ένα οικοτροφείο.

Πρώτο Κεφάλαιο 18

Το πρώτο κεφάλαιο μας διηγείται για κάποιον που σκαρφάλωσε στην πρόσοψη ενός κτιρίου, περιγράφει μερικούς νεαρούς που έχουν μάθημα χορού, μας μιλάει για έναν πρώτο μαθητή που φουντώνει πολύ εύκολα, αναφέρει ένα άσπρο γένι και τις περιπέτειες της «Τάξης που πετάει», παρουσιάζει μια θεατρική πρόβα και μια απρόσμενη διακοπή.

Δεύτερο Κεφάλαιο 36

Το δεύτερο κεφάλαιο περιέχει περισσότερα στοιχεία για τον Μγκαπνιστή, αναφέρει κάμποσα ορθογραφικά λάθη, εξηγεί τον φόβο που τρέφει ο Ούλι για τον φόβο, περιγράφει το πολεμικό συμβούλιο σ' ένα βαγόνι τρένου, μας μιλάει για την αποστολή του κατασκόπου Φριντολίν, φανερώνει τον λόγο για τον οποίο έγινε η επίθεση εναντίον του Κρόιτσκαμ και μας διηγείται για τον μαραθώνιο με πέντε δρομείς.

Τρίτο Κεφάλαιο 48

Το τρίτο κεφάλαιο αναφέρει την επιστροφή του Φριντολίν, αφηγείται μια συζήτηση για τον πιο ασυνήθιστο πρώτο μαθητή της Ευρώπης, μας μιλάει για τον τελευταίο θυμό της κυρίας Έγκερλαντ, περιγράφει έναν καβαλάρη μαντατοφόρο που έρχεται πεζός, πληροφορεί για τους απαράδεκτους όρους, παρουσιάζει ένα καλό σχέδιο μάχης και μια ακόμα καλύτερη πρόταση του Μγκαπνιστή.

Τέταρτο Κεφάλαιο 59

Το τέταρτο κεφάλαιο περιγράφει τη μονομαχία, αναφέρει πώς οι μαθητές του γυμνασίου της περιοχής δεν κράτησαν τον λόγο τους, παρουσιάζει τον διχα-

ομένο Έγκερλαντ, αναπτύσσει το μυστικό σχέδιο μάχης του Μάρτιν, διηγείται για τα χαστούκια και τη χούφτα στάχτης στο υπόγειο, φανερώνει πώς δόθηκε η άδεια να νικήσει η μια παράταξη και μας πληροφορεί για την παραίτηση του Έγκερλαντ.

Πέμπτο Κεφάλαιο..... 76

Το *πέμπτο κεφάλαιο* περιγράφει τη συνάντηση με τον ωραίο Τέοντορ, αναφέρει μια συζήτηση σχετικά με τους κανονισμούς του σχολείου, μας μιλάει για έναν ανέλπιστο έπαινο και μια ανάλογη τιμωρία, παρουσιάζει μια μεγάλη αφήγηση του υπεύθυνου καθηγητή και γράφει τι είπαν σχετικά μ' αυτό το θέμα οι μαθητές του.

Έκτο Κεφάλαιο 92

Το *έκτο κεφάλαιο* περιγράφει έναν πίνακα με μια άμαξα γεμάτη με έξι άλογα, μας λέει για την πολλή χαρά που έδωσε ένα παλιό αστέιο, γράφει για το όνομα Βαλδουίνος, παρουσιάζει μια φάρσα με νερό, αναφέρει μια παρέλαση φαντασμάτων κι ένα παράξενο πλάσμα που ρίχνει φαγουρόσκονη, φανερώνει τον Τζόνι στο παράθυρο, μας μιλάει για τα σχέδια του για το μέλλον.

Έβδομο Κεφάλαιο 106

Το *έβδομο κεφάλαιο* μας δίνει την περιγραφή του καθηγητή Κρόϊτσκαμ, μας πληροφορεί για ένα ανατριχιαστικό επεισόδιο, αναφέρει τη φράση που πρέπει να γράφουν από πέντε φορές τα παιδιά, λέει για μια μυστηριώδη ανακοίνωση που γίνεται στο διάλειμμα, μας μιλάει για έναν περίπατο με τον καθηγητή Μπोक, περιγράφει μια συνάντηση στον κήπο και μια χειραψία κοντά στον φράχτη.

Όγδοο Κεφάλαιο..... 120

Το *όγδοο κεφάλαιο* περιέχει πάρα πολλά γλυκά, περιγράφει την επόμενη πρόβα της «Τάξης που πετάει», εξηγεί για ποιον λόγο έφερε την ομπρέλα ο Ούλι, παρουσιάζει τη φοβερή ταραχή στο γήπεδο γυμναστικής και στο σχολικό κτίριο, αναφέρει τα παρήγορα λόγια του καθηγητή Μπोक, μας μιλάει για το δωμάτιο μουσικής με τον αριθμό 3.

Ένατο Κεφάλαιο 132

Το *ένατο κεφάλαιο* αναφέρει την ερμηνεία που δίνει ο Σεμπάστιαν στη λέξη «φόβος», μας μιλάει για την αντικατάσταση ενός νηοποιού, περιγράφει τη λαθραία επίσκεψη στο δωμάτιο του αρρώστου, παρουσιάζει την ταβέρνα « Το τελευταίο κόκαλο», μας πληροφορεί για τη συνάντηση με τον ταχυδρόμο και το γράμμα του Μάρτιν στο σπίτι του.

Δέκατο Κεφάλαιο 149

Το *δέκατο κεφάλαιο* μας διηγείται για την τελευταία μέρα στο σχολείο πριν από τις διακοπές, μας μιλάει για έναν περίπατο στο Κίρχμπεργκ και κάμποσα συναπαντήματα, αναφέρει μια άλλη πλάκα σοκολάτας που πήρε ο Ματίας, περιγράφει τη χριστουγεννιάτικη γιορτή που δόθηκε στην αίθουσα γυμναστικής, γράφει για έναν απροσδόκητο θεατή, παρουσιάζει τα δώρα που πήρε και μας διηγείται για κάποια στιγμή δίπλα στο κρεβάτι του Μάρτιν.

Ενδέκατο Κεφάλαιο..... 165

Το *ενδέκατο κεφάλαιο* περιγράφει ένα χαρούμενο σιδηροδρομικό σταθμό κι ένα σχολείο χωρίς μαθητές, μας φανερώνει μια ανακάλυψη που έγινε στον διάδρομο του μπούλινγκ, μας μιλάει για έναν καθηγητή που σκαρφαλώνει μυστικά τους φράχτες, αναφέρει μια επίσκεψη που έγινε στον Ούλι, γράφει για τον ισχυρισμό του Τζόνι πως δε γίνεται να διαλέξεις τους γονείς σου και διηγείται πώς επώθησε αναγκαστικά το ίδιο ψέμα για δεύτερη φορά.

Δωδέκατο Κεφάλαιο 179

Το *δωδέκατο κεφάλαιο* αναφέρει πολλά και ωραία χριστουγεννιάτικα δέντρα κι ένα μικρό πεύκο, γράφει για πορτοκάλια που ζυγίζουν ένα κιλό το καθένα, μιλάει για πάρα πολλά δάκρυα, ένα κουδούνι που χτυπάει και ξαναχτυπάει, μας λέει για γέλια και συνάμα για κλάματα, περιγράφει χρωματιστά μολύβια και την πρώτη χρήση τους, μας διηγείται για το γραμματοκιβώτιο του Χέρμστορφ και για ένα πεφτασέρι.

Επίλογος 191

Ο επίλογος μιλάει για τραμ και λεωφορεία, περιγράφει τη συνάντηση του Τζόνι Τροτς με τον καπετάνιο του, αναφέρει τους χαιρετισμούς για τον Δίκαιο και τον Μγκαπνιστή και φανερώνει το τέλος του βιβλίου.

Πρόλογος

Ο πρόλογος μας μιλάει για μια λογομαχία της κυρίας Κέσπνερ και του γιου της, αναφέρει την απάντηση του υπαλλήλου του σιδηροδρομικού σταθμού, γράφει για την απώλεια του πράσινου μολυβιού, φανερώνει πόσα δάκρυα χύνονται από παιδικά μάπα, περιγράφει το υπερπόντιο ταξίδι του μικρού Τζόνι Τροϊς, εξηγεί για ποιον λόγο δεν ήρθαν να τον πάρουν ο παππούς και η γιαγιά του και μας λέει τι είναι ένα οικοτροφείο.

Τούτη τη φορά θα γράψω μια πραγματική χριστουγεννιάτικη ιστορία. Η αλήθεια είναι πως σκόπευα να τη γράψω πριν από δυο χρόνια. Ύστερα την ανέβαλα για πέρσι. Αλλά, όπως γίνεται πάντα, κάθε φορά κάτι έβγαινε στη μέση ώσπου η μητέρα μου είπε:

«Αν δε γράψεις και φέτος την ιστορία σου, δε θα πάρεις τίποτα για τα Χριστούγεννα!»

Αυτά της τα λόγια μ' έκαναν να τ' αποφασίσω. Μάζεψα γρήγορα τη βαλίτσα μου, έβαλα μέσα τη ρακέτα του τένις, το μαγιό μου, το πράσινο μολύβι μου και πάρα πολύ χαρτί για γράψιμο. Όταν όμως φτάσαμε καταϊδρωμένοι και λαχανιασμένοι στον σιδηροδρομικό σταθμό, αναρωτήθηκα: *Και τώρα πού να πάω;*

Γιατί, όπως καταλαβαίνετε πολύ καλά, είναι τρομερά δύσκολο να γράψεις μια χριστουγεννιάτικη ιστορία μέσα στη λάβρα του κατακαλόκαιρου. Δε γίνεται δηλαδή να στρωθείς κάτω και να γράψεις: «Έκανε ένα κρύο φοβερό. Το χιόνι έπεφτε σαν σύννεφο και οι λοβοί των αυτιών του κυρίου Αϊσενμπίερ πάγωσαν όταν κοίταξε από το παράθυρό του». Εννοώ πως όσο και να το θέλεις δεν μπορείς να γράψεις τέτοια πράγματα τον Αύγουστο, όταν μουσκεύεις σαν τον μπακαλιάρo στην μπανιέρα του σπιτιού σου και περιμένεις να πάθεις θερμοπληξία από την πολλή ζέση. Μήπως δε συμφωνείτε;

Οι γυναίκες, από τη φτιάξη τους, είναι πρακτικές. Η μητέρα μου βρήκε τη λύση αμέσως. Πήγε στο ταμείο, χαμογέλασε γλυκά στον υπάλληλο και τον ρώτησε:

«Με συχωρείτε, πού υπάρχουν χιόνια τον Αύγουστο;»

Στον Βόρειο Πόλο, πήγε να της πει ο υπάλληλος. Όταν όμως αναγνώρισε τη μητέρα μου, κατάπιε την αυθάδικη κουβέντα του και της εξήγησε πολύ ευγενικά:

«Στην κορυφή των Άλπεων, κυρία Κέστνερ».

Έτσι αναγκάστηκα ν' αγοράσω την ίδια στιγμή ένα εισιτήριο για την Άνω Βαυαρία. Η μητέρα μου πρόσθεσε:

«Μην τύχει και γυρίσεις σπίτι χωρίς τη χριστουγεννιάτικη ιστορία σου! Όταν παραζεσταίνεσαι δεν έχεις παρά να κοιτάξεις το όμορφο και παγερό χιόνι στις βουνοκορφές. Κατάλαβες;» Έγστερα το τρένο έφυγε.

«Και μην ξεχάσεις να μου στείλεις τα άπλυτά σου!» μου φώναξε από μακριά η μητέρα μου.

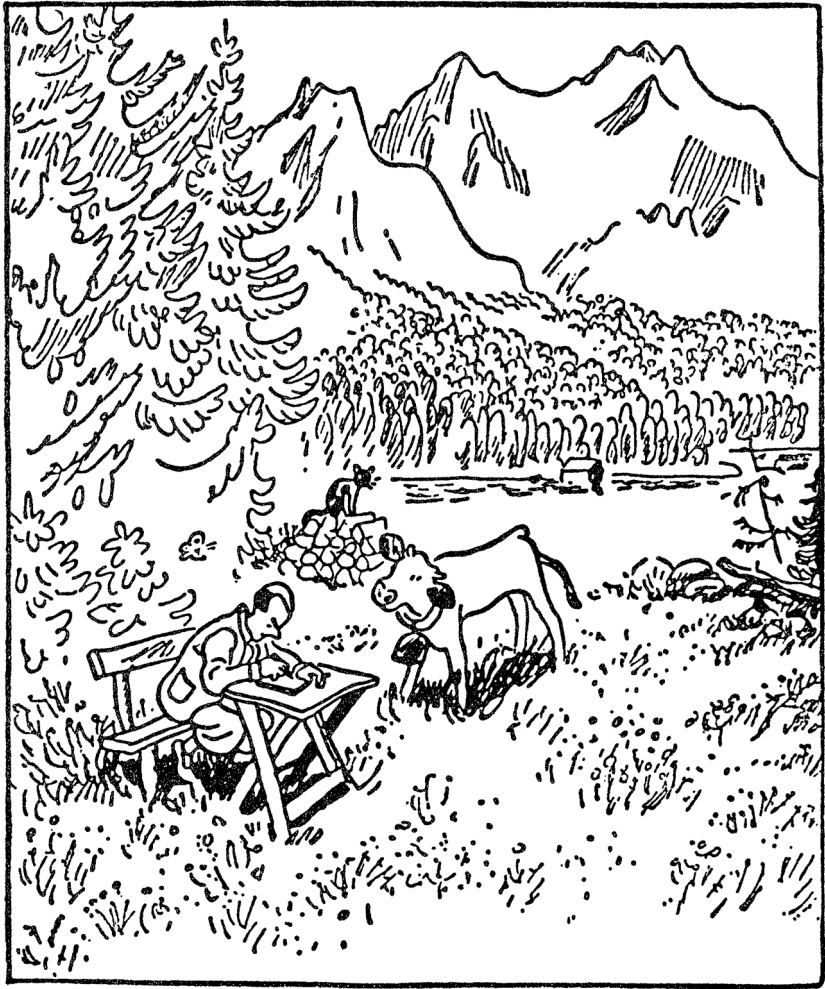
Τότε έβγαλα κι εγώ μια αγριοφωνάρα για να τη συγχύσω λιγάκι:

«Κι εσύ μην ξεχάσεις να ποτίσεις τα λουλούδια». Και κουνούσαμε και οι δυο τα μαντίλια μας, ώσπου δε βλέπαμε ο ένας τον άλλο.

Εδώ και δυο βδομάδες λοιπόν, βρίσκομαι στους πρόποδες των Άλπεων, κοντά σε μια μεγάλη και καταπράσινη λίμνη. Κι όταν δεν κολυμπάω ή δεν παίζω τένις ή δεν αφήνω την Καρολίνα να με πηγαίνει βαρκάδα, χαλαρώνω σ' ένα απέραντο λιβάδι. Κάθομαι σ' έναν μικρό ξύλινο πάγκο και γράφω με το πράσινο μολύβι μου τη χριστουγεννιάτικη ιστορία μου πάνω σε ένα τραπεζάκι που κουνιέται ολόκληρο.

Ξέρετε όμως τι έπαθα χθες όταν γύρισα στο ξενοδοχείο μου; Ανακάλυψα πως είχα χάσει το πράσινο μολύβι μου. Σίγουρα θα έπεσε από την τσέπη μου. Ή μπορεί και να το κατάπιε κανένα μοσχάρι, θαρρώντας πως είναι φρέσκο βλαστάρι. Το γεγονός πάντως ήταν πως καθόμουν στη μεγάλη αίθουσα του ξενοδοχείου και δεν μπορούσα να γράψω. Γιατί παρόλο που είναι πολυτελέστατο το ξενοδοχείο, δεν υπήρχε πουθενά ένα πράσινο μολύβι που θα μπορούσα να το δανειστώ. Φοβερό! Δε συμφωνείτε;

Στο τέλος, μια και δεν μπορούσα να συνεχίσω το γράψιμό μου, πήρα ένα παιδικό βιβλίο που μου είχε στείλει ο συγγραφέας του κι άρχισα να το διαβάζω. Αλλά δεν πέρασε πολλή ώρα και το έβαλα πάλι στην

άκρη, τόσο πολύ είχα συγχυστεί μαζί του! Και θα σας πω και το γιατί. Αυτός ο κύριος που έγραψε το βιβλίο, θέλει σώνει και καλά να κάνει τα παιδιά που το διαβάζουν να πιστέψουν πως είναι πάντα χαρούμενα και πως από την πολλή ευτυχία δεν ξέρουν τι να πρωτοκάνουν. Αυτός ο κύριος παρουσιάζει την παιδική ηλικία σαν να είναι φτιαγμένη από το καλύτερο ζυμάρι.

Πώς γίνεται να ξεχάσει ένας μεγάλος άνθρωπος τόσο πολύ την παιδική του ηλικία; Να μη θυμάται πια πόσο θλιμμένα και δυστυχισμένα μπορεί να είναι καμιά φορά τα παιδιά! (Και μ' αυτή την ευκαιρία, σας παρακαλώ μ' όλη μου την καρδιά: Μην ξεχνάτε τα παιδικά σας χρόνια! Μου το υπόσχεστε; Λόγο τιμής;)

Διότι είναι το ίδιο να κλαις για μια σπασμένη κούκλα ή επειδή έχασες κάποιον φίλο σου. Στη ζωή δεν έχει σημασία γιατί πονάς, αλλά πόσο πολύ πονάς. Μα τον Θεό, τα παιδικά δάκρυα δεν είναι λιγότερο πικρά και πολλές φορές ζυγίζουν περισσότερο από τα δάκρυα των μεγάλων.

Στη χριστουγεννιάτικη λοιπόν ιστορία που θ' αρχίσω να σας διηγούμαι στο επόμενο κεφάλαιο, υπάρχει ένα παιδί που λέγεται Γιόναταν Τροτς και που οι άλλοι τον φωνάζουν Τζόνι. Αυτός ο μικρός μαθητής της πρώτης γυμνασίου δεν είναι το κύριο πρόσωπο του βιβλίου μας. Η ζωή του όμως ταιριάζει στην περίπτωση μας.

Γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη. Ο πατέρας του ήταν Γερμανός, η μητέρα του Αμερικάνα. Οι δυο τους όμως ζούσαν σαν τον σκύλο με τη γάτα. Όσοι

στο τέλος η μητέρα το 'σκασε. Κι όταν ο Τζόνι έγινε τεσσάρων ετών, ο πατέρας του τον πήγε στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, σ' ένα ατμόπλοιο που έφευγε για τη Γερμανία. Αγόρασε ένα εισιτήριο για το παιδί, έβαλε ένα χαρτονόμισμα των δέκα δολαρίων στο καφετί παιδικό πορτοφολάκι του και κρέμασε στον λαιμό του ένα χαρτόνι με τ' όνομα του μικρού. Πήγαν ύστερα να βρουν τον πλοίαρχο κι ο πατέρας του είπε:

«Σας παρακαλώ, πάρτε το παιδί μου μαζί σας στη Γερμανία. Στο Αμβούργο θα έρθουν να το πάρουν από το πλοίο ο παππούς και η γιαγιά του».

«Εντάξει, κύριε», απάντησε ο καπετάνιος. Κι ο πατέρας του Τζόνι εξαφανίστηκε την ίδια κιόλας στιγμή.

Το παιδί ταξίδευε λοιπόν μόνο στον ωκεανό. Οι επιβάτες του φέρνονταν φιλικά, του χάριζαν σοκολάτες, διάβазαν τι έγραφε το χαρτόνι κι έλεγαν:

«Τύχη που την έχεις! Τόσο μικρό παιδί να περνάς μια τόσο μεγάλη θάλασσα!»

Αφού ταξίδεψαν μια βδομάδα, έφτασαν στο Αμβούργο. Κι ο καπετάνιος στάθηκε κοντά στη σκάλα να περιμένει τον παππού και τη γιαγιά του Τζόνι. Όλοι οι επιβάτες κατέβηκαν και χάιδεψαν για μια τελευταία φορά το μάγουλο του παιδιού. Ένας καθηγητής των λατινικών είπε συγκινημένος:

«Εύχομαι αυτή η εμπειρία να σου χρησιμέψει για ό,τι καλύτερο στη ζωή, παιδί μου!»

Και οι ναύτες καθώς κατέβαιναν στη στεριά φώναζαν:

«Κουράγιο, Τζόνι! Κράτα το κεφάλι σου πάντα ψηλά!»

Ύστερα ανέβηκαν στο πλοίο οι μπογιατζήδες για να βάψουν το σκάφος ώστε να γυαλίζει από πάστρα στο επόμενο ταξίδι του για την Αμερική.

Ο καπετάνιος στεκόταν στην αποβάθρα, κρατούσε τ' αγοράκι από το χέρι, κοίταζε πότε πότε το ρολόι του και περίμενε. Αλλά οι μόνοι που δεν έρχονταν ήταν ο παππούς και η γιαγιά του Τζόνι. Ούτε και μπορούσαν να έρθουν γιατί είχαν πεθάνει πριν από πολλά χρόνια! Ο πατέρας ήθελε απλούστατα να ξεφορτωθεί το παιδί του και το έστειλε στη Γερμανία χωρίς να νοιαστεί καθόλου τι θ' απογίνει.

Τότε ο Τζόνι Τροτς δεν καταλάβαινε ακόμα τι του είχαν κάνει. Όταν μεγάλωσε όμως ήρθαν πολλές νύχτες που ξαγρύπνησε κλαίγοντας. Κι ούτε θα μπορέσει ποτέ του να ξεπεράσει αυτό τον πόνο που του είχαν προξενήσει τον καιρό που ήταν τεσσάρων ετών, παρόλο που είναι –κι αυτό να το πιστέψετε– ένα πολύ θαρραλέο παιδί.

Ωστόσο, η υπόθεση είχε ένα καλούτσικο τέλος. Ο καπετάνιος είχε μια παντρεμένη αδελφή. Πήγε εκεί τα αγοράκι και το επισκεπτόταν κάθε φορά που ερχόταν στη Γερμανία. Όταν ο Τζόνι συμπλήρωσε τα δέκα του χρόνια, τον έβαλε στο οικοτροφείο του Κίρχμπεργκ. (Αυτό είναι λοιπόν το οικοτροφείο όπου εκτυλίσσεται η χριστουγεννιάτικη ιστορία μας.)

Ο Γιόναταν Τροτς πηγαίνει καμιά φορά για τις διακοπές του στην αδελφή του καπετάνιου. Οι άνθρωποι

αυτοί του φέρονται σί' αλήθεια πολύ καλά. Τις περισσότερες φορές όμως στις διακοπές μένει στο σχολείο. Διαβάζει πολύ και γράφει στα κρυφά ιστορίες.

Ίσως γίνει συγγραφέας κάποτε. Αλλά αυτό δεν το ξέρει ακόμα κανείς. Περνάει τις μισές μέρες του στο μεγάλο πάρκο του σχολείου και πιάνει κουβέντα με τους τρυποκάρυδους. Τα πουλιά έρχονται και κάθονται πάνω στο χέρι του και τον κοιτούν ερωτηματικά με τα ματάκια τους όταν τους μιλάει. Τους δείχνει καμιά φορά ένα καφετί παιδικό πορτοφολάκι μ' ένα καρτονόμισμα των δέκα δολαρίων...

Σας διηγήθηκα την ιστορία του Τζόνι μόνο και μόνο γιατί εκείνος ο καθόλου ειλικρινής κύριος που διάβαζε το βιβλίο του χτες το βράδυ μέσα στο σαλόνι, ισχυρίζεται πως τα παιδιά είναι πάντα χαρούμενα και πως από τη μεγάλη τους ευτυχία έχουν χάσει τα μυαλά τους. Δεν ξέρει τι του γίνεται ο άνθρωπος!

Ναι, από αύριο λοιπόν αρχίζω στα σοβαρά να γράφω τη χριστουγεννιάτικη ιστορία μου. Σ' αυτή την ιστορία θα γίνεται λόγος για παιδιά θαρρετά και φοβισιάρικα. Για έξυπνα και ανόητα. Σ' ένα οικοτροφείο υπάρχουν πάντα λογής λογής παιδιά.

Και εδώ μου έρχεται μια ιδέα: Ξέρετε όλοι σας τι πράγμα είναι ένα οικοτροφείο; Το οικοτροφείο είναι ένα είδος σχολείου, όπου τα παιδιά μένουν μέσα. Θα μπορούσε μάλιστα να τ' ονομάσει κανείς και στρατώνα για τους μαθητές. Τρώνε όλοι μαζί σε μια μεγάλη τραπεζαρία, γύρω από ένα μακρύ τραπέζι που πρέπει να το στρώσουν μόνοι τους. Κοιμούνται σε με-

γάλους κοιτώνες και το πρωί έρχεται ο επιστάτης και χτυπάει ένα καμπανάκι που κάνει τρομερή φασαρία. Και μερικοί τελειόφοιτοι κάνουν τους ελεγκτές στους κοιτώνες. Παραφυλάνε τα μικρότερα παιδιά σαν το κυνηγιάρικο σκυλί μη λάχει και δεν πεταχτούν σαν αστραπές από τα κρεβάτια τους. Μερικά παιδιά δεν καταφέρνουν ποτέ να μάθουν να στρώνουν καλά τα κρεβάτια τους και γι' αυτό αναγκάζονται να μείνουν μέσα τα Σαββατοκύριακα όταν οι άλλοι έχουν έξοδο και να γράφουν τιμωρίες. Αλλά και μ' αυτό πάλι δε μαθαίνουν να φτιάχνουν τα κρεβάτια τους.

Οι γονείς αυτών των παιδιών ζουν σε μακρινές πόλεις ή σε χωριά, όπου δεν υπάρχουν γυμνάσια και λύκεια. Τα παιδιά αυτά πηγαίνουν στα σπίτια τους μόνο για διακοπές. Μερικά προτιμούν, όταν περάσουν οι διακοπές, να μείνουν για πάντα στα σπίτια τους. Κι άλλα πάλι θα ήθελαν να μείνουν ακόμα και στις διακοπές στο σχολείο, αν βέβαια το επέτρεπαν οι γονείς τους.

Επίσης, υπάρχουν και άλλοι μαθητές, οι λεγόμενοι «εξωτερικοί». Ζουν στην ίδια πόλη, όπου βρίσκεται το γυμνάσιο και δεν κάθονται στο σχολείο αλλά στο σπίτι τους.

Και τώρα πρέπει να διακόψω! Αύριο θα σηκωθώ πρωί πρωί και θα αρχίσω επιτέλους να γράφω τη χριστουγεννιάτικη ιστορία μου. Η μητέρα μου μου έστειλε χτες ένα γράμμα και με ρωτάει αν έχω προχωρήσει αρκετά.

Πρώτο Κεφάλαιο

Το πρώτο κεφάλαιο μας διηγείται για κάποιον που σκαρφάλωσε στην πρόσοψη ενός κτιρίου, περιγράφει μερικούς νεαρούς που έχουν μάθημα χορού, μας μιλάει για έναν πρώτο μαθητή που φουντώνει πολύ εύκολα, αναφέρει ένα άσπρο γέφι και τις περιπέτειες της «Τάξης που πετάει», παρουσιάζει μια θεατρική πρόβα και μια απρόσμενη διακοπή.

Διακόσια σκαμνιά τραβήχτηκαν από τις θέσεις τους. Διακόσιοι μαθητές σηκώθηκαν με πολλή φασαρία και στριμώχτηκαν στην πόρτα του εστιατορίου. Το γεύμα στο οικοτροφείο του Κίρχμπεργκ είχε τελειώσει.

«Διάβολε! Διάβολε!» είπε ο Ματίας Ζέλμπαν της πρώτης γυμνασίου στο παιδί που καθόταν δίπλα του στο τραπέζι. «Δεν ξέρεις πώς πεινώ! Μου χρειάζονται είκοσι φρένιχ να πάρω ένα σακουλάκι διαλυμένα κέικ. Έχεις καμιά δεκάρα πάνω σου;»

Ο Ούλι φον Ζίμερν, ένα μικροκαμωμένο ξανθό αγοράκι, έψαξε στην τσέπη του κι έβγαλε ένα πορτοφόλι, έδωσε τα δυο νομίσματα στον αιώνια πεινασμένο φίλο του και ψιθύρισε:

«Πάρε, Ματιά! Πρόσεχε μονάχα μη σε πιάσουν. Ο ωραίος Τέοντορ έχει σήμερα βάρδια στον κήπο. Αν σε δει να το σκας από την καγκελόπορτα, την έβαψες για τα καλά!»

«Παράτα με μ' αυτό τον ηλίθιο τελειόφοιτο. Μην είσαι τόσο φοβισιάρης», είπε με ύφος μεγαλόπρεπο ο Ματίας κι έχωσε τα λεφτά στην τσέπη.

«Και μην ξεχάσεις να έρθεις έπειτα στην αίθουσα γυμναστικής. Έχουμε και πάλι πρόβα».

«Οπωσδήποτε», έκανε ο Ματίας, κούνησε το κεφάλι του και χάθηκε σαν αστραπή για να προλάβει ν' αγοράσει από τον φούρνο του Σερφ κομμάτια από γλυκά που πάθανε ζημιά στο φούρνισμα.

Έξω χιόνιζε. Κόντευαν πια τα Χριστούγεννα. Μπορούσες κιόλας να τα μυρίσεις, μ' όλη τη σημασία της λέξης... Οι περισσότεροι μαθητές ήταν σκορπισμένοι στο πάρκο, έπαιζαν χιονοπόλεμο ή, αν έβλεπαν κάποιον να έρχεται βυθισμένος στις σκέψεις του, κουνούσαν έτσι τα δέντρα που το χιόνι έπεφτε από τα κλαριά βαρύ επάνω του. Ο κήπος αντηκούσε από εκατό ειδών γέλια. Μερικοί μαθητές από την τελευταία τάξη, με σηκωμένους τους γακκάδες από τα παλιά τους, ανηφόριζαν φουμάροντας το τσιγαράκι τους προς τον Όλυμπο. (Όλυμπος ονομαζόταν, εδώ και πολλές δεκάδες χρόνια, ένας λόφος απόμερος και μυστηριώδης, όπου μόνο οι τελειόφοιτοι είχαν το δικαίωμα να πάνε. Σύμφωνα με κάτι φήμες που κυκλοφορούσαν,

εκεί πάνω υπήρχαν αρχαίοι γερμανικοί βωμοί για θυσίες, όπου κάθε Πάσχα γίνονταν κάπι τρομακτικές τελετές μύησης για καινούργια μέλη. Μπρρρ...)

Άλλοι μαθητές έμειναν στο σχολικό κτίριο, και ανέβηκαν στους κοιτώνες τους για να διαβάσουν ή να γράψουν γράμματα, να πάρουν κανέναν υπνάκο μεσημεριάτικα ή να κάνουν τα μαθήματά τους. Από το δωμάτιο του πιάνου ακουγόταν δυνατή η μουσική.

Στο γήπεδο γυμναστικής, που πριν από μια βδομάδα ο επιστάτης είχε μετατρέψει σε παγοδρόμιο, μερικά παιδιά έκαναν πατινάζ. Και ξαφνικά ξέσπασε ένας μεγάλος καβγάς, έπεσε και ζύλο. Η ομάδα του χόκεϊ στον πάγο ήθελε να προπονηθεί, μα τα παιδιά που έκαναν πατινάζ δεν ήθελαν ν' αδειάσουν το παγοδρόμιο. Μερικά παιδιά του δημοτικού που τα έστειλαν οπλισμένα με χιονόφτυαρα και σκούπες να καθαρίσουν τον πάγο, έκαναν θυμωμένες γριμάτσες γιατί τα χέρια τους είχαν ξυλιάσει.

Μπροστά στο κτίριο του σχολείου ήταν μαζεμένο ένα ανήσυχο τσούρμιο παιδιά με τα μάτια τους στυλωμένα προς τα πάνω. Στον τρίτο όροφο ένας μαθητής της τρίτης γυμνασίου, ο Γκέμπλερ, προσπαθούσε να κρατήσει την ισορροπία του στο στενό περβάζι ενός παραθύρου για να περάσει απέξω, από το ένα δωμάτιο στο άλλο. Είχε κολλήσει ίδια μύγα στο ντουβάρι και σερνόταν αργά με το πλευρό, κάνοντας το ένα βήμα μετά το άλλο.

Τα παιδιά κάτω τον παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα.

Με τα πολλά ο Γκέμπλερ έφτασε στον προορισμό του και πήδηξε μέσα απ' το ορθάνοιχτο παράθυρο!

«Μπράβο!» φώναξαν οι θεατές και τον χειροκρότησαν ενθουσιασμένοι.

«Τι έγινε εδώ πριν από λίγο;» ρώτησε ένας τελειόφοιτος, περνώντας από κει αργότερα.

«Τίποτα το σπουδαίο», αποκρίθηκε ο Σεμπάστιαν Φρανκ. «Ζητήσαμε μονάχα από τον Γκέμπλερ να κοιτάξει από το παράθυρο. Κι αυτό γιατί ο Χάρι δε θέλει να πιστέψει πως ο Γκέμπλερ αλληθωρίζει!»

Οι άλλοι έβαλαν τα γέλια.

«Μήπως θέλεις να σπάσεις πλάκα μαζί μου;» ρώτησε ο τελειόφοιτος.

«Όχι δα, όχι δα», απάντησε πολύ σεμνά ο Σεμπάστιαν. «Γίνεται να σπάσω μαζί σου πλάκα τη στιγμή που θα μου τη φέρεις στο κεφάλι;»

Ο τελειόφοιτος προτίμησε να δώσει τόπο στην οργή και να φύγει όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Εκείνη τη στιγμή έφτασε ο Ούλι τρέχοντας.

«Σεμπάστιαν, σε ζητούν για την πρόβα!»

«Βασιλική διαταγή και τα σκυλιά δεμένα!» απήγγειλε κοροϊδευτικά ο Σεμπάστιαν και απομακρύνθηκε βαδίζοντας αργά και καμαρωτά.

Μπροστά στην πόρτα της αίθουσας γυμναστικής στέκονταν κιόλας τρία αγόρια. Ο Τζόνι Τροτς, ο συγγραφέας του χριστουγεννιάτικου θεατρικού έργου που έφερε τον συναρπαστικό τίτλο «Η τάξη που πε-

τάει», ο Μάρτιν Τάλερ, πρώτος μαθητής και σκηνογράφος, κι ο Ματίας Ζέλμπαν, που πεινούσε πάντα, και προπαντός μετά τα γεύματα, και που ήθελε να γίνει μια μέρα πυγμαχός. Μασούσε ακόμα όταν είδε να πλησιάζουν ο κοντούλης φίλος του ο Ούλι μαζί με τον Σεμπάστιαν και του πρόσφερε μερικά σπασμένα κομμάτια κέικ.

«Πάρε!» μουρμούρισε. «Φάε κι εσύ κάτι για να μεγαλώσεις και να δυναμώσεις».

«Αν δε σε ήξερα για βλάκα», του είπε ο Σεμπάστιαν, «θα ρωτούσα πώς γίνεται να μπουκώνεται έτσι ένας άνθρωπος με μυαλό!»

Ο Ματίας σήκωσε μονάχα καλόκαρδα τους ώμους του και συνέχισε να μασουλάει.

Ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών του, έριξε μια ματιά μέσα από το παράθυρο και τίναξε το κεφάλι του.

«Οι μεγάλες προσωπικότητες το έριξαν πάλι στο χοροπηδητό και χορεύουν τώρα ταγκό».

«Πάμε!» πρόσταξε ο Μάρτιν και τα πέντε αγόρια μπήκαν στην αίθουσα γυμναστικής. Το θέαμα που αντίκρισαν δεν τους άρεσε καθόλου. Δέκα τελειόφοιτοι χόρευαν σχηματίζοντας πέντε ζευγάρια και γλιστρούσαν ελαφρά στο γυαλισμένο πάτωμα. Έκαναν την εξάσκησή τους για το μάθημα του χορού. Ο ψηλός ο Τίρμπαχ είχε δανειστεί ένα καπελίνο που θα 'ταν μάλλον της μαγείρισσας. Το είχε βάλει στραβά και κουνιόταν και λυγιόταν στην αγκαλιά του καβαλιέρου του που τον κρατούσε με μια σπασμωδική κί-

νηση, προσπαθώντας να παραστήσει τον κομψό, λες και ήταν κορίτσι.

Ο Μάρτιν πλησίασε το πιάνο. Εκεί καθόταν ο ωραίος Τέοντορ και χτυπούσε τα πλήκτρα όσο πιο φάλτσα γινόταν.

«Κοίτα τους λιμοκοντόρους!» γρύλισε περιφρονητικά ο Ματίας. Ο Ούλι κρύφτηκε πίσω από την πλάτη του.

«Σας παρακαλώ πολύ να σταματήσετε», είπε ευγενικά ο Μάρτιν. «Πρέπει να κάνουμε πρόβα στο έργο του Τζόνι Τροτς».

Οι χορευτές κοντοστάθηκαν. Ο ωραίος Τέοντορ διέκοψε το πιάνο του και είπε πολύ υπεροπικά:

«Θα μου κάνετε τη χάρη να περιμένετε μέχρι που δε θα 'χουμε πια ανάγκη την αίθουσα γυμναστικής!»

Ύστερα συνέχισε να παίζει. Και οι τελειόφοιτοι συνέχισαν τον χορό τους.

Ο Μάρτιν Τάλερ, ο πρώτος μαθητής της πρώτης γυμνασίου, έγινε κατακόκκινος από τον θυμό του, πράγμα που πάθαινε συχνά.

«Σταματήστε, παρακαλώ!» φώναξε. «Ο καθηγητής Μπoc μ'άς έδωσε την άδεια να κάνουμε τις πρόβες μας εδώ στην αίθουσα γυμναστικής, μεταξύ δύο και τρεις το μεσημέρι. Και το ξέρετε πολύ καλά αυτό».

Ο ωραίος Τέοντορ γύρισε πάνω στο σκαμνί του πιάνου και είπε:

«Είναι τρόπος αυτός να μιλάς στον αρχηγό του κοιώνα σου, ε;»

Ο Ούλι πήγε να το σκάσει –κάτι τέτοιες επικίνδυ-

νες καταστάσεις δεν του άρεσαν καθόλου—, αλλά ο Ματίας τον κράτησε από το μανίκι, κοίταξε τους τελειόφοιτους θυμωμένος και μουρμούρισε:

«Διάβολε! Διάβολε! Να δώσω καμιά ανάποδη στον ψηλέα;»

«Κάτσε φρόνιμα!» είπε ο Τζόνι. «Μη στεναχωριέσαι, θα τα κανονίσει ο Μάρτιν».

Οι τελειόφοιτοι σχημάτισαν έναν κύκλο γύρω από τον μικρόσωμο Τάλερ, λες και ήθελαν να τον φάνε ζωντανό. Κι ο ωραίος Τέοντορ άρχισε να παίζει πάλι το ταγκό του. Και τότε έγινε κάτι αναπάντεχο. Ο Μάρτιν έσπρωξε στην άκρη μερικούς από τους τελειόφοιτους, πήγε κοντά στο πιάνο κι έκλεισε απότομα το καπάκι του. Οι τελειόφοιτοι πάνω στη σασιμάρα τους έχασαν και τη μιλιά τους. Ο Ματίας κι ο Τζόνι έτρεξαν να παρασταθούν στον Μάρτιν.

Όμως ο Μάρτιν τα έβγαλε πέρα και χωρίς τη βοήθειά τους.

«Είστε υποχρεωμένοι, το ίδιο όπως κι εμείς, να συμμορφώνεστε με τον κανονισμό του σχολείου!» φώναξε αγανακτισμένος. «Μη μας παριστάνετε τους σπουδαίους μόνο και μόνο επειδή έτυχε να μας περνάτε μερικά χρόνια! Να πάτε στον Μποκ να του κάνετε παράπονα για μένα! Επιμένω όμως ν' αδειάσετε την αίθουσα της γυμναστικής αυτή τη στιγμή!»

Το καπάκι του πιάνου είχε πέσει πάνω στα δάχτυλα του ωραίου Τέοντορ και το όμορφο σαν ζωγραφιά πρόσωπό του ήταν παραμορφωμένο από τον πόνο και τον θυμό.

«Περίμενε και θα δεις», είπε απειλητικά. Κι ύστερα τους άδειασε τη γωνιά.

Ο Σεμπάστιαν άνοιξε την πόρτα και υποκλίθηκε με περίσσια ευγένεια μπροστά στους τελειόφοιτους που αποχωρούσαν.

Όταν έφυγαν είπε περιφρονητικά:

«Αυτοί οι σπουδαίοι χορευτές νομίζουν πως, επειδή μπορούν να γυρίζουν γύρω γύρω με μπογιατισμένες κοπελιές, αποτελούν τον άξονα της Γης. Καλά θα έκαναν να διάβазαν καμιά φορά αυτά που λέει για τις γυναίκες ο Άρθουρ Σοπενχάουερ!»

«Εγώ πάντως βρίσκω τα κορίτσια πολύ συμπαθητικά!» είπε ο Τζόνι.

«Κι εγώ έχω μια θεία που ξέρει και παίζει μποξ!» είπε με καμάρι ο Ματίας.

«Ελάτε, ελάτε!» φώναξε ο Μάρτιν. «Γιόναταν, η πρόβα μπορεί ν' αρχίσει».

«Μάλιστα», είπε ο Τζόνι. «Σήμερα θα επαναλάβουμε την τελευταία πράξη. Θέλει περισσότερη δουλειά. Εσύ, Ματία, ξέρεις τον ρόλο σου όσο τον ξέρουν και οι κότες».

«Αν το 'ξερε ο γέρος μου πως παίζω εδώ στο θέατρο θα μ' έπαιρνε αμέσως από το σχολείο», δήλωσε ο Ματίας. «Το κάνω μονάχα για χάρη σας. Σάμπως υπάρχει κανένας άλλος που θα μπορούσε να παίξει τον Άγιο Πέτρο;» πρόσθεσε. Έβγαλε έπειτα από την τσέπη του μια μεγάλη άσπρη γενειάδα και τη φόρεσε.

Πώς γράφεται μια χριστουγεννιάτικη ιστορία;
Αν αφήσουμε την καρδιά μας να μιλήσει, τότε σίγουρα μπορούμε να φέρουμε κοντά δυο φίλους που έχουν από χρόνια καθεί, να στείλουμε ένα αγόρι να γιορτάσει μαζί με την οικογένειά του παρά τα στριμωγμένα οικονομικά τους, να δώσουμε χαρά σ' ένα παιδί που βρίσκεται στο κρεβάτι χρονιάρες μέρες. Υπάρχει τίποτε καλύτερο;

Ο ΕΡΙΧ ΚΕΣΤΝΕΡ ΕΙΝΑΙ ΕΝΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΡΥΦΑΙΟΥΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΠΑΙΔΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ. ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΕΧΟΥΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΕΙ ΣΕ ΠΕΡΙΠΟΥ 60 ΓΛΩΣΣΕΣ ΚΑΙ ΕΧΕΙ ΠΟΥΛΗΣΕΙ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ.

ΣΕΙΡΑ ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ **ΦΡΟΥΤΑ**

ΜΠΑΝΑΝΑ
2-4 ΕΤΩΝ

ΣΥΛΛΑΒΙΣΤΩ
ΛΕΞΕΙΣ,
ΑΚΟΥΩ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 600 λέξεις
Προσχολική ηλικία

ΦΡΑΟΥΛΙΤΣΑ
3-6 ΕΤΩΝ

ΚΑΤΑΝΟΩ
ΚΑΙ ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Μέχρι 1.500 λέξεις
Νηπιαγείο & Α' δημοτικού

ΒΑΤΟΜΟΥΡΟ
7-8 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΙΚΡΑ
ΚΕΙΜΕΝΑ
Από 2.000 λέξεις
Β' & Γ' δημοτικού

ΛΩΤΟΣ
9-11 ΕΤΩΝ

ΕΥΚΟΛΑ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΩ
Από 3.000 λέξεις
Δ' & Ε' δημοτικού

ΞΙΝΟΜΗΛΟ
11 ΕΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΖΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
Από 10.000 λέξεις
Ε' & ΣΤ' δημοτικού

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psychogios.gr

ISBN: 978-960-702-146-5

9 789607 021465

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01257